

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 391/2025-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Janou Polakovičovou, advokátkou, Studenohorská 42, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 65D/359/2017, Dnot 7/2021 z 11. januára 2022, uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 10CoD/4/2023-281 z 31. augusta 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/57/2024 z 26. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/57/2024 z 26. februára 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/57/2024 z 26. februára 2025 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) namietanými uzneseniami mestského súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu. Navrhuje zrušiť namietané

rozhodnutia a vrátiť vec na ďalšie konanie mestskému súdu. Zároveň sa domáha aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je syn poručiťky, po ktorej bolo prejednávané dedičstvo. Mestský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil sťažovateľovi a jeho sestre nadobudnutie dedičstva (nehnutelnosti), každému v podiele 1/2 k celku.

3. V konaní o odvolaní sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením uznesenie mestského súdu potvrdil ako vecne správne. Krajský súd k námietke sťažovateľa (identickej s dôvodmi jeho návrhu na prejednanie novoobjaveného majetku po poručiťke), že súdny komisár pri svojom rozhodovaní nerešpektoval a nevysporiadal sa s vôľou poručiťky previesť nehnuteľnosti na sťažovateľa (prejavenou v kúpnej zmluve zo 4. apríla 2012), v podstatnom poukázal na to, že z obsahu zápisnice z pojednávania zo 17. apríla 2018 pred súdnym komisárom vyplýva, že obaja dedičia, teda aj sťažovateľ, sa vyjadrili, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie a súpis majetku a dlhov a tento považujú za úplný a správny. Keďže v priebehu dedičského konania ani jeden z dedičov nepoukázal na skutočnosť, z ktorej by bolo možné usúdiť, že si uplatňujú rozporné dedičské práva, krajský súd túto námietku považoval za právne bezvýznamnú (bod 20 uznesenia krajského súdu).

4. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol. V dovolaní tvrdil nesprávne právne posúdenie [§ 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] otázky viazanosti prejavom vôle poručiťky scudzujúceho nehnuteľnosť pred svojou smrťou (bod 10.1 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Namietal tiež nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože sa tento nevysporiadal so žiadnou námietkou sťažovateľa a nevyslovil žiadny právny názor. Súdny komisár mal podľa sťažovateľa pri rozhodovaní o dedičstve zobrať do úvahy okrem aktív aj pasíva (záväzkov poručiťky previesť na sťažovateľa nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy), ktoré v dedičskom konaní museli byť zohľadnené a prejsť na dedičov. Súdny komisár tak nerozhodol o celom okruhu dedičstva a rozhodnutie nemôže byť zákonné.

5. Najvyšší súd v súvislosti s namietaným odklonom v nastolenej otázke konštatoval, že v konaní o dodatočnom prejednaní dedičstva už nešlo o spornosť majetku podľa § 198 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), pretože bolo právoplatne súdom v inom konaní ustálené, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva (bod 11 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Poukázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ pri prejednaní dedičstva pred súdnym komisárom nemal ďalšie návrhy na doplnenie súpisu majetku a dlhov poručiťky, nevznikol spor o dedičské právo, a preto neexistoval dôvod na odkázanie niektorého z účastníkov, aby svoje právo uplatnili žalobou. V ďalšom (vychádzajúc z obsahu dovolania) najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľ (hoci výslovne neoznačil tento dôvod) uplatňuje aj dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, keď tvrdí, že napadnuté uznesenie krajského súdu je nepreskúmateľné. Dovolací súd k tomu konštatoval, že obsah spisu nedáva podklad na záver o procesnej vade zmätočnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia (až nepreskúmateľnosti) rozhodnutia. Odôvodnenie odvolacieho súdu považoval za dostatočné. Preto konštatoval neopodstatnenosť namietanej vedy (12.3 a 12.4 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) a dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rozsiahlo argumentuje a tvrdí, že odvolací súd nevykonával dôkaz (kúpnu zmluvu o prevode vlastníckeho práva uzavretej medzi sťažovateľom a poručiteľkou) napriek tomu, že sa na ňu počas celého dedičského konania odvolával a poukazoval na ňu. Tým, že ju nezobral do úvahy, krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne posúdil rovnako ako súdny komisár. Opätovne vznáša námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutí konajúcich súdov a nerešpektovania existencie záväzku poručiteľky voči kupujúcemu previesť na neho nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy a ktoré v dedičskom konaní museli byť zohľadnené. Tvrdí, že ignorovaním tohto záväzku poručiteľky nebolo rozhodnuté o celom dedičstve. Súdny neuviedli dôvod, prečo sa týmto záväzkom nezaoberali. Sťažovateľ v tejto súvislosti ďalej namieta aj to, že rozhodnutie o dedičstve je nevykonateľné, argumentujúc tým, že kúpna zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré tvoria predmet dedičského konania, je založená ako platný právny úkon, nikým nenapadnutý, do katastra nehnuteľností a čaká na potvrdenie v dedičskom konaní, aby mohol kataster vykonať zápis vlastníckeho práva v prospech kupujúceho. Pokiaľ súd zašle napadnuté uznesenie o dedičstve, ktoré je v rozpore so zmluvou, kataster nemôže zapísať obidva právne úkony, ktoré majú rovnakú právnu silu.

7. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 391/2025-17 z 1. júla 2025 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, vo zvyšku sťažnosť odmietol.

8. Následne ústavný súd 7. júla 2025 vyzval najvyšší súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej ústavnej sťažnosti. V rovnaký deň písomne upovedomil zúčastnenú osobu (sestra sťažovateľa) o jej práve vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

9. Vyjadrenie najvyššieho súdu č. k. KP 3/2025-287, Cpj 172/2025 z 9. júla 2025 bolo ústavnému súdu doručené 22. júla 2025 spolu s dotknutým súdnym spisom. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení ponechal rozhodnutie o sťažnosti na úvahe ústavného súdu a zároveň k nemu pripojil stanovisko predsedníčky senátu občianskoprávneho kolégia. Predsedníčka senátu navrhla sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť, argumentujúc tým, že v inom konaní (Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22C/391/2013) bola právoplatne vyriešená otázka, či nehnuteľnosti boli v deň smrti prevodcu – poručiteľky v jej výlučnom vlastníctve, preto patria do dedičstva ako aktívum. Keďže nedošlo k dohode dedičov, dedičstvo nadobudli dedičia podľa zákona, každý v jednej polovici. Súdny komisár na pojednávaní 17. apríla 2018 riadne poučil dedičov, ustálil okruh dedičov, vykonal súpis majetku a dlhov dedičstva a určil všeobecnú cenu majetku, výšku dlhov a čistú hodnotu dedičstva. Na výzvu súdneho komisára k doplneniu vykonaného súpisu majetku a dlhov poručiteľky sa dedičia vyjadrili tak, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie súpisu a súpis považujú za úplný a správny, z dôvodu ktorého námietku sťažovateľa (existenciu spornej kúpnej zmluvy) odvolací súd vyhodnotil ako právne bezvýznamnú, keďže v priebehu dedičského

konania ani jeden z dedičov nepoukázal na skutočnosť, z ktorej by bolo možné usúdiť, že si uplatňujú rozporné dedičské práva. V podstatnom k námietkam sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd uviedol, že uznesenie odvolacieho súdu bolo dostatočne zdôvodnené, v bode 19 odvolací súd reagoval na nosnú námietku sťažovateľa, že v súvisiacom konaní (Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 22C/391/2013) bola právoplatne vyriešená otázka, či nehnuteľnosti boli v deň smrti prevodcu-poručiteľky v jej výlučnom vlastníctve a okamihom smrti prevodcu prešli na dedičov. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie citoval ustanovenia, ktoré v danej veci aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Vyjadril názor, že dovolací súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi uvedenými v dovolaní, riadne zdôvodnil, prečo im nepriznal relevanciu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Zúčastnená osoba svoje právo vyjadriť sa k prijatej sťažnosti využila. Vo svojom vyjadrení z 29. júla 2025 v podstatnom uviedla, že sťažnosť považuje za neopodstatnenú. Poukázala na to, že sťažovateľ v dedičskom konaní zámerne uviedol nesprávne údaje o jej osobe ako dedičky a uviedol, že poručiteľka po sebe nezanechala žiadny majetok, hoci mal vedomosť o nehnuteľnosti, ktorú chcel v neskorších konaniach vyňať z dedičskej podstaty v prospech seba ako jej údajnému výlučnému vlastníkovi na základe kúpnej zmluvy. Okresný súd Bratislava IV uznesením z 28. júna 2012 dedičské konanie zastavil, pričom následne bola podaná žaloba o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, ktorej bolo právoplatne vyhovené.

11. Rovnako poukázala na zápisnicu z dedičského konania, kde sa dedičia vyjadrili, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie súpisu a že považujú súpis majetku za úplný a správny. Tvrdí, že sťažovateľ v tomto štádiu konania nepreukázal existenciu dedičského sporu, ktorý by mohol byť predmetom samostatného civilného konania o určenie spornej skutočnosti, preto súdny komisár nemal dôvod postupovať podľa § 194 ods. 1 CMP. Podľa názoru zúčastnenej osoby vo veci konajúce súdy postupovali v súlade s právnymi predpismi, pričom svoje rozhodnutia náležite odôvodnili a vysporiadali sa so všetkými podstatnými argumentmi a námietkami sťažovateľa vrátane namietaného rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorý opodstatnene dospel k záveru, že z obsahu spisu nevyplývajú žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že odvolací súd svojím rozhodnutím založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Rozhodnutia všeobecných súdov sú logické, preskúmateľné a opierajú sa o riadne vykonané dokazovanie. Súd sa jednotlivými dôkazmi vrátane predmetnej kúpnej zmluvy dôsledne zaoberal, zohľadnil ich obsah, vierohodnosť a relevanciu v kontexte skutkového stavu a dospel k odôvodnenému záveru, že nebolo preukázané platné nadobudnutie vlastníctva nehnuteľnosti sťažovateľom pred smrťou poručiteľky. Zúčastnená osoba nad rámec uviedla, že sa, čo sa týka údajného daru v sume 270 000 eur (údajné pasívum vyplývajúce z kúpnej zmluvy) obrátila na Malý evanjelický kostol so žiadosťou, či predmetný dar evidujú zo strany poručiteľky, pričom jej bolo písomne oznámené, že neevidujú takýto dar zo strany poručiteľky. V závere svojho vyjadrenia vyjadrila presvedčenie, že v predmetnej veci neexistujú žiadne náznaky toho, že by všeobecné súdy konali svojvoľne, arbitrárne alebo popreli základné procesné garancie, ktoré vyplývajú z ústavného rámca. Preto navrhla sťažnosti nevyhovieť.

III.3. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ nevyužil možnosť vyjadriť sa k doručenému stanovisku najvyššieho súdu a zúčastnenej osoby v lehote určenej ústavným súdom.

13. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

15. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov teda musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

16. Ústavný súd zároveň pripomína, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

17. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Z týchto hľadísk preto ústavný súd posudzoval aj sťažovateľom napadnuté rozhodnutie okresného súdu.

18. Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je dôvodná. Dovolací súd zlyhal pri poskytovaní súdnej ochrany, v dôsledku čoho došlo k neprípustnému zásahu do označených práv sťažovateľa.

19. Z rozhodných a nesporných skutočností, ktoré sú obsahom súdneho spisu, vyplýva, že v prvom dedičskom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 65D/350/2012 sťažovateľ uviedol nesprávne údaje o sestre, čím súdu znemožnil jej identifikáciu ako dedičky, a uviedol, že poručiiteľka po sebe nezanechala žiadny majetok, preto súd rozhodol uznesením z 28. júna 2012 tak, že dedičské konanie zastavil. Sestra ako druhy zákonný dedič podala žalobu

na súde, ktorou sa úspešne domohla určenia, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľke, v dôsledku čoho bolo iniciované dedičské konanie o novoobjavenom majetku po poručiteľke. Súdny komisár v tomto konaní uznesením z 22. júna 2018 konanie prerušil z dôvodu námietky sťažovateľa, ktorou sa domáhal vylúčenia sestry z dedičského konania, a odkázal sťažovateľa na podanie žaloby o ukončenie účasti sestry v konaní o dedičstve po poručiteľke. O sťažovateľovej žalobe rozhodol Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. k. 9C/44/2018-141 z 26. júna 2019 tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol.

20. Mestský súd Bratislava IV nakoniec rozhodol v dedičskom konaní o novoobjavenom majetku uznesením sp. zn. 65D/359/2017, Dnot 7/2021 z 11. januára 2022 (ďalej len „uznesenie o dedičstve“) tak, že určil všeobecnú hodnotu majetku poručiteľky (270 000 eur) a dedičstvo vysporiadal tak, že potvrdil nadobudnutie dedičstva dedičom, t. j. sťažovateľ a jeho sestra sa stali podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, každý v jednej polovici.

21. Z uvedených skutočností známych súdnemu komisárovi z predchádzajúcich konaní muselo byť zrejmé, že s existenciou kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom a poručiteľkou je potrebné sa vysporiadať aj napriek tomu, že k podaniu návrhu na vklad kúpnej zmluvy došlo až po smrti poručiteľky a sťažovateľ záväzok vyplývajúci z kúpnej zmluvy v konaní pred súdnym komisárom výslovne neuviedol a nežiadal ho zahrnúť ako pasívum dedičstva.

22. Sťažovateľ svoje námietky proti uzneseniu o dedičstve uplatnil v odvolaní s argumentáciou, že súd prvej inštancie dospel na základe nevykonania podstatného dôkazu, a to kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorú uzavrel s poručiteľkou 4. apríla 2012, k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil, preto navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a potvrdiť mu nadobudnutie dedičstva (nehnuteľnosti). Zároveň namietal, že súdny komisár ignoroval obligačno-právne účinky kúpnej zmluvy, ktoré prechádzajú aj na dedičov, ktorej platnosť nebola spochybnená. Krajský súd vo svojom rozhodnutí č. k. 10CoD/4/2023-281 z 31. augusta 2023, reagujúc na námietky sťažovateľa, že súdny komisár v okolnostiach veci nerešpektoval § 194 ods. 1 CMP, uviedol, že „z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 17. 04. 2018 vyplýva, že súdny komisár po otvorení pojednávania, riadnom poučení účastníkov, ustálení okruhu dedičov, vykonanom súpise majetku a dlhov dedičstva a určení všeobecnej ceny majetku, výšky dlhov a čistej hodnoty dedičstva, sa obaja dedičia na výzvu súdneho komisára k doplneniu vykonaného súpisu majetku a dlhov poručiteľky vyjadrili tak, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie a súpis považujú za úplný a správny, z dôvodu ktorého aj túto námietku dediča 1/ vyhodnotil odvolací súd ako právne bezvýznamnú, keďže v priebehu dedičského konania ani jeden z dedičov nepoukázal na rozhodnú, resp. spornú skutočnosť, z ktorej by bolo možné usúdiť, že si uplatňujú rozporné dedičské práva“.

23. Je potrebné mať na pamäti, že konanie o dedičstve je mimosporové konanie, ktoré je ovládané viacerými princípmi (opozitnými v porovnaní so sporovým civilným súdnym konaním), ktoré boli pri formovaní nosného právneho záveru krajského súdu o bezvýznamnosti námietok sťažovateľa opomenuté. Ide predovšetkým o vyšetrovací princíp, ktorý prikazuje súdu zistiť skutočný stav vecí (čl. 6 základných princípov CMP), neobmedzené právo novôt v odvolacom konaní (§ 63 CMP) a skutočnosť, že odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania (§ 65 CMP) ani odvolacími dôvodmi (§ 66 CMP).

24. Z priebehu konania o dedičstve a následne vyvolanými konaniami je zrejmé, že súdny komisár vôbec nereflektoval na existenciu kúpnej zmluvy a nijako ju nevyhodnotil, odvolávajúc sa na to,

že dedičia nemali žiadne návrhy na doplnenie súpisu majetku a dlhov poručiťky. Krajský súd si tento zjavne nesprávny záver osvojil, keď opätovne poukázal na to, že sťažovateľ nemal návrhy na doplnenie súpisu majetku a dlhov poručiťa, a preto námietky sťažovateľa vyhodnotil ako bezvýznamné. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd dopustil pochybenia zakladajúceho arbitrárnosť jeho rozhodnutia, na ktorú nereagoval ani najvyšší súd pri vyhodnotení uplatneného dôvodu dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (ktorý vyvodil z obsahu dovolania sťažovateľa).

25. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd dospel k záveru, že je potrebné prisvedčiť sťažovateľovi v tom smere, že dovolací súd pochybil, ak konštatoval, že odvolací súd svojím postupom nezaložil vadu zmätočnosti v podobe nedostatočne odôvodneného až nepreskúmateľného rozhodnutia.

26. Namietaná arbitrárnosť záveru krajského súdu o bezvýznamnosti námietok sťažovateľa bola najvyšším súdom v rámci posudzovania prípustnosti dovolania šablónovite vyhodnotená ako neopodstatnená. Najvyšší súd opomenul vyhodnotiť skutočnosti a námietky sťažovateľa v kontexte charakteru konania, čo sa premietlo do ústavne neudržateľného odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu v časti namietanej zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho. Preto ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením (bod 1 výroku nálezu).

27. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že napadnutým uznesením dovolacieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

28. V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

V. Trovy konania

29. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky pozostávajúcu z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby. Za dva úkony uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) patrí odmena v sume dvakrát po 371 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 14,84 eur.

31. Uvedené sumy sa zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 23 %, keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľom tejto dane. Ústavný súd tak v súhrne priznal náhradu trov konania 949,17 eur (bod 3 výroku nálezu).

32. Priznanú náhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

33. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu